

TRONUL PRIZONIERULUI

HOLLY BLACK

TRONUL PRIZONIERULUI

Traducere din engleză de Loredana Voicilă

STORIA
BOOKS

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Titlul original: *The Prisoner's Throne*

Autor: Holly Black

The Prisoner's Throne

Copyright © 2024 by Holly Black

All rights reserved.

© Storia Books, 2024, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLACK, HOLLY

Tronul prizonierului / Holly Black ; trad. din engleză de

Loredana Voicilă. - București : Storia Books, 2024

ISBN 978-630-6525-41-6

I. Voicilă, Loredana (trad.)

821.111

REDACTOR: Maria Marinescu

CORECTORI: Paula Rotaru, Simona Stoica, Cristina Munteanu

ILUSTRAȚIE COPERTĂ: Sean Freeman

DESIGN COPERTĂ: Karina Granda

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs Barna

ILUSTRAȚII INTERIOR: Kathleen Jennings

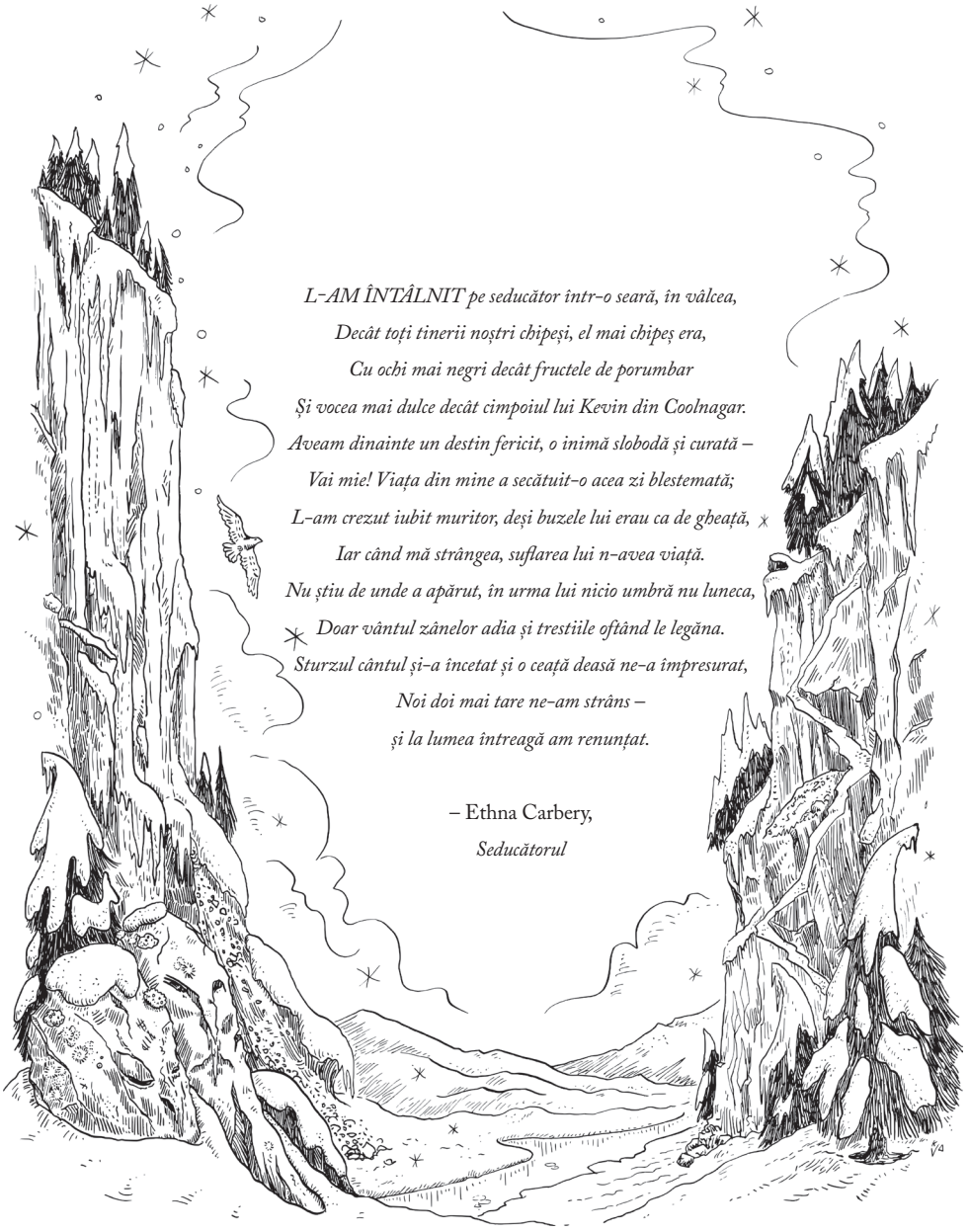
DTP: Dragoș Tudor

*Pentru Joanna Volpe,
care, așa cum sugerează numele ei de familie,
este o adevărată vulpiță șireată și fermecătoare*

CITADELA

Acului de Gheață

*L-AM ÎNTÂLNIT pe seducător într-o seară, în vâlcea,
Decât toți tinerii noștri chipeși, el mai chipeș era,
Cu ochi mai negri decât fructele de porumbar
Și vocea mai dulce decât cimpoiul lui Kevin din Coolnagar.
Aveam dinainte un destin fericit, o inimă slobodă și curată –
Vai mie! Viața din mine a secătuit-o acea zi blestemată;
L-am crezut iubit muritor, deși buzele lui erau ca de gheață, *
Iar când mă strângea, suflarea lui n-avea viață.
Nu știu de unde a apărut, în urma lui nicio umbră nu luneca,
* Doar vântul zânelor adia și trestiiile oftând le legăna.
Sturzul cântul și-a încetat și o ceață deasă ne-a impresurat,
Noi doi mai tare ne-am strâns –
și la lumea întreagă am renunțat.*

– Ethna Carbery,
Seducătorul

CU ȘASE SĂPTĂMÂNI ÎNAINTEA ÎNTEMNIȚĂRII

Oak și-a tras pantalonii din catifea peste copite.
— Te-am făcut să întârzii? l-a întrebat Lady Elaine din pat, cu glasul plin de o satisfacție răutăcioasă, și a râs ușurel. Curând nu va mai trebui să faci tot ce-ți cer ei când pocnesc din degete!

— Da, i-a răspuns Oak, distrat. Doar când pocnești tu, nu-i așa?

Fata a râs din nou.

Cu vesta închisă doar pe jumătate, Oak încerca disperat să-și aducă aminte care era cel mai scurt drum spre grădini. *A vrut să fie punctual, dar apoi a avut ocazia să descopere în sfârșit întregul complot.*

Îți promit că ți-i voi prezenta pe ceilalți asociați ai mei, îi spusese Lady Elaine, strecurându-și degetele pe sub cămașa lui, scoțându-i-o din pantaloni. Vei fi impresionat când vei afla cât de aproape de tron putem ajunge...

Blestemându-se pe sine, cerul, și în general ideea de timp, Oak s-a năpustit pe ușă.

— Grăbește-te, pușlama! a strigat în urma lui una dintre spălătoresele de la palat. Nu va arăta bine dacă vor începe fără tine. Și aranjează-ți părul!

Oak a încercat să-și îmblânzească buclele în timp ce servitorii se fereau din calea lui. În palatul din Elfhame, indiferent de cât de înalt ar fi crescut, Oak rămânea pentru totdeauna băiatul năstrușnic cu păr rebel, care le convingea pe gărzi să joace castane și fura prăjituri cu miere din bucătărie. Tărâmul Zânelor își prindea locuitorii în chihlimbar, astfel încât, dacă nu erau atenți, o sută de ani puteau să treacă cât ai clipi leneș din ochi. Așa că puțini remarcaseră cât de mult se schimbase prințul.

Nu că el n-ar fi semănat în acea clipă cu o versiune a lui mai tânără, cum zbura în josul încă unui coridor, cu copitele țâcănind pe piatră. A cotit-o la stânga ca să nu se izbească de un paj care ducea un braț de pergamente, s-a strecurat așa încât să nu răstoarne o masă mică cu o tavă deasupra, pe care se afla un întreg set de ceai, apoi a fost cât pe ce să intre în Randalin, un membru mai în vârstă al Consiliului Celor Vii.

A ajuns în grădină cu respirația tăiată. Trăgându-și suflul, a privit ghirlandele de flori și muzicanții, curtenii și invitații de la petrecere. Nu se zărea încă nicio urmă de Înaltul Rege sau de Înalta Regină. Asta însemna că avea șansa să-și croiască drum până în față fără ca altcineva să bage de seamă.

Până să apuce însă să se strecoare prin mulțime, l-a prins de mână mama lui, Oriana. Avea o expresie aspră pe chip, iar de vreme ce pielea ei era de obicei albă ca de spectru, roșeața aprinsă de furie din obraji era ușor de observat. Se îmbujorase, culoarea trandafirie asortându-se cu cea a ochilor ei.

— Pe unde ai umblat?

Mâinile i s-au îndreptat spre vesta lui Oak, gata să-i închidă nasturii.

— Am pierdut noțiunea timpului, a recunoscut el.

— Făcând ce?

Oriana a scuturat catifeaua de praf. Apoi și-a lins degetul și a șters o pată de pe nasul lui Oak.

Prințul i-a zâmbit larg cu afecțiune, lăsând-o să-l dădăcească. Dacă îl vedea în continuare doar ca pe un băiețel, atunci nu avea să privească mai cu de-amănuntul belelele în care se afundase. Oak și-a îndreptat privirea spre mulțime, căutându-și garda. Tiernan avea să fie furios după ce urma să înțeleagă care era cu adevărat planul lui Oak. Dar dacă așa putea demasca o conspirație, avea să merite riscul. Iar Lady Elaine fusese *cât pe ce* să-i mărturisească numele celorlalte persoane implicate.

— Ar fi bine să o luăm spre tron! i-a zis el Orianei, prinzând-o de mână și strângând-o delicat.

Femeia l-a strâns la rândul ei, rapid și cu putere, ca să-l pedepsească.

— Ești moștenitorul întregului regat Elfhame! i-a zis, de parcă el ar fi putut să uite. A venit vremea să începi să te porți ca un bun conducător. Nu uita că trebuie să inspire și teamă, și dragoste. Sora ta nu a uitat.

Lui Oak i-a alunecat privirea spre mulțime. Avea trei surori, dar știa la care anume se referea mama lui.

I-a întins brațul, ca un cavaler galant, și mama lui s-a înmuiat destul cât să i-l ia. Oak și-a întipărit o expresie gravă pe chip, ca să-i fie pe plac. Nu i-a fost deloc greu să și-o păstreze, pentru că, după primul pas, la marginea grădinii și-au făcut apariția Înaltul Rege și Înalta Regină.

Sora lui, Jude, purta o rochie în culoarea trandafirilor, de un roșu-intens, cu despicături adânci în părți, astfel încât veșmântul să nu-i restricționeze mișcările. Nu avea spada la brâu, dar părul îi era aranjat în coarneau ei obișnuite. Oak era aproape sigur că ascundea un pumnal mic într-una dintre ele. Alte câteva erau probabil cusute în rochie și ascunse de mâneci.

Deși era Înalta Regină a Regatului Elfhame și avea o întreagă armată la dispoziție și zeci de Curți care ascultau de comanda ei, Jude se purta în continuare de parcă ar fi trebuit să rezolve singură fiecare problemă – și de parcă toate problemele s-ar fi rezolvat cel mai bine prin violență.

Lângă ea, Cardan purta catifea neagră, împodobită cu pene și mai negre, care luceau ca înmuiate în uleiuri, întunecimea hainelor lui scoțând mai bine în evidență inelele grele care-i străluceau pe degete și perla uriașă care i se legăna la ureche. I-a făcut cu ochiul lui Oak, care i-a răspuns cu un zâmbet, în ciuda intenției de a rămâne serios.

Prințul a pășit în față și mulțimea s-a dat în lături ca să-i facă loc.

Printre cei adunați acolo se aflau și celelalte două surori ale lui. Taryn, geamăna lui Jude, îl ținea strâns de mână pe fiul ei, încercând să-i distragă atenția ca să nu o ia la fugă, așa cum probabil că făcuse cu doar câteva clipe mai devreme. Lângă ea, Vivienne chicotea alături de partenera ei, Heather. Vivi arăta spre diferiți curteni din mulțime și îi șoptea lui Heather la ureche. Deși era singura dintre surorile lui care era zână, lui Vivi îi plăcea cel mai puțin să trăiască în tărâmul lor. În schimb, era la zi cu bârfele.

Înaltul Rege și Înalta Regină au pășit dinaintea Curții, scăldați în lumina soarelui de la apus. Jude i-a făcut semn lui Oak, așa cum repetaseră. Peste grădină s-a așternut tăcerea. Prințul și-a întors privirea într-o parte și în cealaltă, la pixi înaripate și nixe de apă, la hobbii înțelepți și spectrele sinistre, la kelpie și troli, la glugile-roșii care miroseau a sânge uscat, la silfe și selke, fauni și metamorfi, încornorați și shagfoli, coto-roanțe și zâne-copac, cavaleri și doamne înaripate cu rochii zdrențuite. Cu toții supuși ai Regatului Elfhame. Cu toții supușii *lui*, și-a zis, de vreme ce el le era prințul.

Niciunuia dintre ei nu îi era teamă de Oak, indiferent de ce spera mama lui.

Niciunuia nu îi era teamă, chiar dacă avea mâinile pătate de sânge. Faptul că îi păcălea cu atâta ușurință îl speria chiar și pe el.

Oak s-a oprit în fața lui Jude și a lui Cardan și și-a plecat ușor fruntea.

— Fie ca toți cei de față să fie martori, a început Cardan, cu ochii lui tiviți cu aur strălucind, cu vocea caldă, dar puternică. Că Oak, fiul lui Liriope și al lui Dain din neamul Salcei, îmi este moștenitor, iar dacă voi părăsi această lume, el va conduce în locul meu, având binecuvântarea mea.

Jude s-a aplecat și a pus mâna pe diadema din aur de pe perna pe care o ținea un paj goblin. Nu chiar o coroană, dar nici nu se putea spune că *nu* era una.

— Fie ca toți cei de față să fie martori!

Vocea ei era rece. Pe vremea când era doar o copilă printre zâne nu i se permisese să uite nicio clipă că era muritoare. Acum, că era regină, nu le permitea zânelor să se simtă cu desăvârșire în largul lor în prezența ei.

— Oak, fiul lui Liriope și al lui Dain din neamul Salcei, crescut de Oriana și Madoc, *fratele meu*, îmi este moștenitor, iar atunci când voi părăsi această lume, el va conduce în locul meu, având binecuvântarea mea.

— Oak, a grăit Cardan, accepți această responsabilitate?

Nu! ar fi vrut să răspundă Oak. *Nu-i nevoie! Voi doi veți domni pentru totdeauna.*

Dar Cardan nu îl întrebase dacă își *dorea* această responsabilitate, ci dacă o acceptă.

Sora lui insistase să fie numit moștenitorul lor în mod oficial, acum că împlinise vârsta la care putea să conducă fără regent. Ar fi putut să refuze, dar le datora atât de mult suro-rilor lui, încât i se părea imposibil să le refuze ceva. Dacă vreuna dintre ele i-ar fi cerut soarele, ar fi pus la cale un plan ca să-l culeagă de pe cer fără să se ardă.

Bineînțeles, ele nu i-ar cere niciodată așa ceva. Voiau ca Oak să fie în siguranță, fericit și bine. Voiau să-i ofere lumea întreagă, dar în același timp s-o și împiedice să îl rănească.

De aceea era absolut esențial ca ele să nu descopere niciodată care erau adevăratele lui planuri.

— Da, a spus Oak.

Poate că ar fi trebuit să țină un soi de discurs sau să spună ceva care să-l facă să pară mai potrivit pentru rolul de conducător, dar mintea îi devenise cu desăvârșire goală. A simțit metalul rece pe frunte.

Apoi, buzele moi ale lui Jude i-au atins obrazul.

— Vei fi un rege extraordinar, atunci când vei fi pregătit! i-a șoptit.

Oak știa că are o datorie uriașă față de familia lui, pe care nu avea cum să o plătească vreodată. Ovațiile au început să se înalțe împrejurul lui, iar prințul și-a închis ochii și și-a promis că va încerca.

Oak era o greșeală în carne și oase.

Cu șaptesprezece ani în urmă, fostul Înalt Rege, Eldred, o luase pe frumoasa Liriope, cea cu gura-mieroasă, în patul lui. Cum nu era un bărbat cunoscut pentru fidelitatea sa, avusese și alte amante, printre care se număra și Oriana. Cele două femei ar fi putut să devină rivale, dar în schimb s-au împrietenit rapid: se plimbau împreună prin grădinile palatului, își scăldau picioarele în Lacul Măștilor și dansau împreună, învârtindu-se în hore, la petreceri.

Liriope avusese deja un fiu și puține zâne erau binecuvântate de două ori cu urmași, așa că a fost uimită când a descoperit că așteaptă din nou un copil. Și cu sentimente

contradictorii, pentru că avusese mai mulți amanți și știa că tatăl copilului nu era Eldred, ci fiul lui preferat, Dain.

Întreaga viață, Prințul Dain își făcuse planuri să conducă Regatul Elfhome după tatăl lui. Se pregătise pentru asta, creând ceea ce el numea Curtea Umbrelor: un grup de spioni și asasini care-i dădeau socoteală doar lui. Și căutase să-și grăbească ascensiunea la tron otrăvindu-l treptat pe tatăl lui, furându-i acestuia vitalitatea până când regele s-a văzut nevoit să abdice. Așa că, atunci când Liriope a rămas însărcinată, Dain nu avea de gând să lase ca această greșeală să-i încurce planurile.

Dacă Eldred ar fi aflat că Liriope poartă copilul lui Dain, ar fi putut alege drept moștenitor un alt copil de-ai lui. Era mai bine ca mama și copilul să moară, astfel încât viitorul lui Dain să fie asigurat.

Dain a otrăvit-o pe Liriope cât Oak era încă în pântecul ei. Ciupercile-cuc provocau paralizie când erau consumate în doze mici. În doze mai mari, corpul își încetinește mișcările ca o jucărie cu bateria consumată, devenea tot mai lent, până când ajungea să nu se mai miște deloc. Liriope a murit, iar Oak ar fi murit odată cu ea, dacă Oriana nu l-ar fi scos din trupul prietenei sale cu ajutorul unui pumnal și al mâinilor ei moi.

Așa a venit pe lume Oak: acoperit cu otravă și sânge. Spintecat de-a lungul coapsei de o tăietură prea adâncă a lamei Orianei. Strâns cu disperare la pieptul ei, ca să-i înăbușe țipetele.

Oricât de tare ar fi râs și oricât ar fi glumit, lucrurile acestea Oak nu avea să le uite niciodată.

Știa ce face din zâne dorința de a obține tronul.

El nu avea să fie niciodată așa.

După ceremonie, a urmat, desigur, un banchet.

Familia regală mânca la o masă lungă, pe jumătate ascunsă sub ramurile unei sălcii-plângătoare, nu departe de locul în care se întindea ospățul pentru restul Curtii. Oak era așezat în dreapta lui Cardan, la loc de cinste. În celălalt capăt al mesei, sora lui, Jude, stătea trântită în jilțul ei. În fața familiei era cu totul altfel decât se prezenta în fața zânelor: era ca o actriță care încă-și poartă costumația după ce a coborât de pe scenă.

Oriana era așezată în dreapta lui Jude. Și acesta era un loc de onoare, deși Oak se îndoia că vreuna dintre ele era prea încântată că trebuie să întrețină conversația cu cealaltă.

Oak avea o mulțime de surori – Jude, Taryn, Vivi –, dar niciuna dintre ele nu era cu adevărat înrudită cu el, cum nu erau nici Oriana și generalul Madoc, care îi crescuseră. El îi considera însă oricum familia lui pe toți. Singurele două persoane de la masă, înrudite cu el prin sânge, erau Cardan și copilul care se foia în scaunul din dreapta lui: Leander, fiul lui Taryn cu Locke, fratele vitreg al lui Oak.

Masa era împânzită cu tot felul de lumânări, iar de cren-gile salciei-plângătoare fuseseră agățate buchețele de flori și bucăți sclipitoare de cuarț, care alcătuiau o boltă minunată. Probabil că Oak ar fi apreciat-o mai mult dacă ar fi fost realizată în onoarea altcuiva.

Prințul și-a dat brusc seama că fusese atât de pierdut în gânduri, încât ratase începutul unei conversații.

— Nu mi-a făcut plăcere să fiu șarpe și, cu toate acestea, par blestemat să mi se reamintească despre asta pentru eternitate! spunea Cardan, cu buclele negre revărsându-i-se pe chip.

Regele a ridicat o furculiță cu trei dinți, parcă pentru a-și sublinia punctul de vedere.

— Nu au fost de ajutor nici excesul de cântece, și nici longevitatea acestora. Cât timp a trecut? Opt ani? Nouă? Sincer,

aerul festiv care înconjoară întreaga poveste este excesiv. Ai putea crede că cel mai grozav lucru pe care l-am făcut în toată viața a fost să stau pe un tron și să-i mușc pe cei care mă iritau. Asta e ceva ce aș fi putut face oricând. Aș putea face asta chiar acum!

— Să muști lumea? a repetat Jude din celălalt capăt al mesei.

Cardan i-a rânjit.

— Da, dacă asta preferă.

A clănțănit din dinți, demonstrativ parcă.

— Nimeni nu este interesat de așa ceva, a spus Jude, scuturându-și capul.

Taryn și-a dat ochii peste cap la Heather, care i-a zâmbit și a luat o gură de vin.

Cardan a ridicat din sprâncene.

— Aș putea încerca! O mușcătură mică. Doar ca să văd dacă va scrie cineva cântece despre asta.

— Așadar, a început Oriana, îndreptându-și privirea spre capătul mesei, către Oak. Te-ai descurcat foarte bine pe podium! M-a făcut să mă gândesc la ziua încoronării tale.

Vivi a pufnit delicat.

— Nu vreau să conduc nimic, cu atât mai puțin Elfhameul! i-a reamintit Oak.

Jude și-a păstrat o expresie căutat neutră, deși părea că asta o costă extraordinar de mult.

— N-ai de ce să-ți faci griji. Nu am de gând să dau colțul prea repede, și nici Cardan nu are în plan.

Oak s-a întors spre Înaltul Rege, care a ridicat elegant din umeri.

— Pare greu să dai colțul repede când ai ghetete cu botul ascuțit.

Când Oak era de vârsta lui Leander, Oriana nu-și dorise ca el să devină rege. Dar odată cu trecerea anilor, ambiția ei

pentru el crescuse. Poate că începuse chiar să creadă că Jude îi furase dreptul din naștere, și nu că îl salvase de el.

Oak spera că nu așa stăteau lucrurile. Una era să demaște comploturile împotriva coroanei, dar dacă afla că mama lui era implicată într-unul, nu știa ce ar fi făcut.

Numă pune să aleg, și-a zis, cu o ferocitate care l-a neliniștit.

Era o problemă care ar fi trebuit să se rezolve de la sine. Jude era muritoare. Muritorii procreau mai ușor decât zânele. Dacă ar fi avut un copil, acesta ar fi urmat în locul lui la tron.

Cu gândul acesta în minte, privirea i-a alunecat spre Leander.

Era adorabil. Avea opt ani, ochii de vulpe ai tatălui său, de aceeași culoare ca ai lui Oak, ambră cu mult galben, și părul negru ca al lui Taryn. Leander era aproape de aceeași vârstă pe care o avusese Oak când Madoc uneltise să-i asigure coroana Regatului Elfhame. Când se uita la Leander, Oak vedea inocența pe care surorile și mama lui încercaseră cu siguranță să o protejeze. Îi trezea un sentiment neplăcut – ceva ca un amestec de furie, vinovăție și spaimă.

Leander a băgat de seamă că era studiat și l-a tras de mânecă pe Oak.

— Pari plictisit. Ai chef de un joc? l-a întrebat, apelând la viclenia de copil dornic să-și atragă un partener de joacă.

— După masă, i-a răspuns Oak, cu un ochi la Oriana, care arăta deja de parcă ar fi fost suferindă. Bunica ta se va supăra dacă ne dăm în spectacol la cină.

— *Cardan se joacă cu mine!* a protestat Leander, în mod clar bine pregătit pentru discuție. Și el este *Înaltul Rege!* Mi-a arătat cum să fac o pasăre din două furculițe și o lingură. Apoi păsările noastre s-au războit până când una dintre ele s-a dezmembrat.

Cardan era el însuși întruparea unui spectacol și nu i-ar fi păsat dacă Oriana l-ar fi certat. Oak nu putea decât să

